

Uitgeverij Holland - Haarlem

LEES OOK IN DE LIFE REEKS:

Afscheidsbrief

De koffer

De stalker

De nalatenschap

Een laatste brief

Vlinder

Hej sgatje

4-Love

Babylove

Zeg dan nee

Vakantievriendinnen

www.uitgeverijholland.nl

www.gonnekehuizing.nl

Gonneke Huizing

Verboden te zoenen

Uitgeverij Holland - Haarlem

Omslagontwerp: Ivar Hamelink
© foto Corbis, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Uitgeversmaatschappij Holland - Haarlem, 2008

ISBN Eboek 9789025112097
NUR 284

Met een zucht bekeek Berber haar lesrooster voor het komend schooljaar. Pfff, elke dag een tussenuur en pas om half vier vrij.

‘Het is dit jaar niet gelukt om voor de havo 4-leerlingen een tussenuurvrij lesrooster te maken,’ hoorde ze haar mentor zeggen. ‘De roostermaker doet zijn best om jullie rooster in de komende weken nog wat aan te passen.’

‘Die Nijntje,’ zei Elise achter haar hand tegen Berber.

Berber lachte.

Nijntje was meneer Van de Knijnenbelt, hun leraar wiskunde die elk jaar de roosters maakte. Hij liet geen gelegenheid voorbijgaan om te zeggen hoeveel werk dat was en dat hij daar altijd twee hele weken vakantie voor opofferde.

‘Leuk dat we Engelaan als mentor hebben,’ zei Berber.

Elise knikte. ‘En leuk dat we allebei het profiel natuur en gezondheid hebben gekozen. We hebben gelukkig bijna alle vakken samen.’

Berber kneep Elise even in haar arm. Ze waren al vanaf groep één hartsvriendinnen en ze hadden al die jaren bij elkaar in de klas gezeten.

‘Ik deel zo nog een brief voor jullie ouders uit voor de eerste algemene ouderavond voor havo 4. Ik loop nu even naar de conciërge om te kijken of de kopieën al klaar zijn.’ Mevrouw Engelaan liep de klas uit.

‘Weten jullie al dat er een nieuwe voor Nederlands is?’ Berber voelde een duwtje tegen haar schouder en ze draaide zich om naar Esmée.

‘Ben benieuwd.’ Esmée lachte.

‘Hoezo?’ vroeg Berber.

'Nou ja, hoe die is en zo. Hij is nog heel jong.'

'Hoe weet jij dat nou?' wilde Elise weten.

'Hij is de mentor van mijn zusje Chantal, in de brugklas, en die wees hem vanochtend aan.'

'Krijgen wij ook les van hem?' wilde Berber weten.

'Yes!' Esmée boog zich over haar lesrooster. 'En wel vier keer per week!'

'Vier keer Nederlands per week?' kreunde Elise. 'Jek.'

'Het belangrijkste vak van de school, meisje! Als je je Nederlands niet goed beheerst, kom je helemaal nergens,' citeerde Berber hun leraar Nederlands van vorig jaar.

'Ja doe!' Esmée stak haar beide armen een moment omhoog. 'Ik kan al heel behoorlijk lezen en schrijven, daar heb ik al die domme lessen heus niet voor nodig.'

'Lezen vind ik wel leuk, maar die ellendige spelling en grammatica. Bèèèh!' Berber stak haar tong uit. 'Misschien is die nieuwe wel hartstikke streng.'

'Vast niet.' Esmée lachte. 'Hij is te jong om streng te zijn.'

'En Sommers dan?' zei Elise. 'Die is én jong én streng.'

'Ja Sommers!' haalde Esmée uit. 'Dat is een echte droogkloot.'

'Nou, nou,' klonk de stem van mevrouw Engelaan. Ze kwam binnen met een stapeltje enveloppen. 'Beetje dimmen graag.'

'Vindt u meneer Sommers dan wel aardig?' vroeg Esmée uitdagend.

'Meneer Sommers is een prima docent.' Mevrouw Engelaan begon de enveloppen uit te delen.

'Geven jullie deze brief aan jullie ouders?'

'Weet u hoe die nieuwe voor Nederlands heet?' vroeg Berber, toen hun mentor bij hun tafeltje kwam.

'Meneer Jongbloed.' Mevrouw Engelaan legde een envelop op hun tafel.

'Hoe jóng is hij dan?' wilde Esmée weten.
'Erg jong,' zei mevrouw Engelaan droog.
'Jong bloed in het lerarenteam!' grapte Elise.
'Mmmmm,' deed Esmée.
'Is hij aardig?' vroeg Anika.
'Natuurlijk.' Mevrouw Engelaan ging verder met het uitdelen van de brieven. 'Docenten zijn toch altijd aardig?'
'Dacht het dus niet,' riep Esmée en verschillende klasgenoten vielen haar bij.
'Hebben Roman en jij eigenlijk een leuke vakantie gehad, zo met z'n tweeën?' wilde Berber weten.
'Ja, vet. We zaten op een camping met alleen maar jongeren,' vertelde Esmée. 'Het was elke dag keten.'
'Een camping met alleen maar jongeren?' herhaalde Ber-ber een beetje verbaasd. 'Waar waren de ouderen dan?'
'Gillend weggelopen misschien?' veronderstelde Elise laconiek.
'Jongens en meisjes, mag ik nog even de aandacht?' Mevrouw Engelaan stond weer voor in de klas en tikte met haar pen op haar bureau. Het werd stil.
'Morgen is jullie eerste lesdag. Zorg ervoor dat je je spullen in orde hebt én dat je op tijd bent. We hebben namelijk een nieuwe maatregel voor te laat komen ingevoerd.'
Berber stak haar tong uit naar Elise. 'Getsie.'
'Een keer te laat wordt door de vingers gezien.' Mevrouw Engelaan liet even een stilte vallen. 'Maar, en nu komt het, twee keer te laat betekent twee keer om acht uur op school. Nog een keer te laat, dan drie keer om acht uur. Dat betekent dat je dan dus al vijf keer om acht uur bent geweest. Nog een keer te laat betekent dan meteen vier keer om acht uur. Enzovoorts.'
'Wat streng,' riep Robin. 'Als je dan maar tien keer te laat komt, dan

eh, dan moet je eh vierenvijftig keer om acht uur komen. Dat is toch belachelijk?’

Verschillende leerlingen vielen hem bij.

‘Ja jongen, ik vrees dat jij komend schooljaar je regelmatig om acht uur moet melden,’ spotte mevrouw Engelaan, ‘als je tien keer te laat komen “maar” noemt.’

‘Waarom zo streng?’ hield Robin vol.

‘We willen de regels wat aanscherpen,’ zei hun mentor, ‘want het liep vorig schooljaar de spuigaten uit.’

‘Wát aanscherpen?’ mopperde Robin. ‘Dit noem ik dus echt *geen* wat. Het lijkt wel een strafkamp.’

‘School is toch ook een strafkamp!’ riep Paul. ‘Of ga jij hier voor je lol naartoe?’

Mevrouw Engelaan trok haar wenkbrauwen op. ‘Je mag blij zijn dat je kúnt leren. Weet je wel hoeveel kinderen wereldwijd niet naar school kunnen omdat er geen geld voor is?’

Berber zuchtte. Opstaan was niet haar sterkste kant. Ze kon ’s ochtends maar met moeite haar bed uit komen en soms kwam ze dan net te laat de school binnengerend. Maar de conciërge was aardig. Hij matste haar bijna altijd. Te aardig, want veel leerlingen namen een loopje met hem.

‘Meneer Van de Knijnenbelt gaat dit jaar behalve het maken van het rooster en het geven van wiskundelessen, de leerlingen die te laat komen registreren en hij neemt daarnaast de absentencontrole voor zijn rekening,’ hoorde ze de mentor zeggen.

Berber hoorde Esmée achter zich kreunen. Als Nijntje deze taak op zich nam, dan werd het hier een strenge bedoening. Met Nijntje viel niet te spotten en hij was akelig precies.

Nooit meer spijbelen bij gym. Nooit meer de laatste lesuren gebruiken om even lekker te shoppen. Nooit meer tijdens mens en maat-

schappij in de leerlingensoos koffie drinken met een speculaaspop erbij. Voorbij de tijd van de vrijheid.

'Jek,' zei ze hartgrondig.

'Berber!' De stem van de mentor klonk streng, maar ze lachte. 'Ja, jongens en meiden, het is vanaf morgen afgelopen met het lekkere vrije leventje. Geniet vanmiddag nog maar een keertje goed van je vrijheid.' Ze pakte haar papieren bij elkaar en verliet na een korte groet het lokaal.

Een beetje namopperend paken de leerlingen hun spullen en verlieten ook het lokaal.

2

Met z'n drieën liepen ze over de schoolcampus van het grote warenhuis om de laatste schoolbenodigdheden aan te schaffen. Het was er druk.

'Vroeger kocht ik mijn spullen al voor de zomervakantie,' zei Berber.

'Mijn zusje nu ook,' zei Esmée. 'Toen de schoolcampus eenmaal was ingericht, was ze niet meer te houden.'

Berber en Elise lachten.

'Nou,' zei Esmée, 'zo lollig is het ook weer niet. Ze had bijna een hele ochtend nodig om te kiezen.'

'Jij kon haar toch wel helpen?' Berber trok haar arm los en pakte een paar rollen kaftpapier uit het rek.

'Deed ik ook, maar daar werd ze nog onzekerder van, leek het wel. Ze wilde eerst Diddlspullen nemen of Pucca. Kan het nog kinderachtiger?'

'Die bruggers zijn vet schattig.' Berber legde het kaftpapier in haar mandje. 'Zullen we straks samen gaan kaften? Dat is gezelliger dan

9

in je uppie.’
‘Ik heb mijn boeken al gekaft,’ zei Elise.
‘Stuudje!’ schold Esmée.
‘Nou, maar ik ben nu lekker de rest van de middag vrij, terwijl jullie moeten zwoegen boven je boeken.’
‘Ik kan helemaal niet goed kافتen,’ jammerde Esmée. ‘Elies?’ smekend keek ze haar vriendin aan. ‘Kom jij me helpen?’
‘Goed plan,’ vond Berber. ‘Gaan we eerst naar jou en daarna naar mij.’
‘Lekker zijn jullie, zeg.’
Elise keek verontwaardigd, maar ze lachte.
‘Trakteren wij jou op een lekker patatje, hè Esmée?’ Berber gaf Esmée een duwtje tegen haar arm. ‘Voor wat, hoort wat!’
‘Nou, ik lust wel een vet patatje,’ lachte Elise. ‘Kom op, afrekenen en naar de snackbar, meiden.’

‘Ga jij je echt opgeven als leerlingmentor?’ vroeg Elise, toen ze achter hun patat zaten. Berber knikte.
‘Wat je eraan vindt,’ spotte Esmée. ‘Al die kleuters.’
Berber haalde haar schouders op. ‘Ik vind het gewoon leuk.’
‘Nou, veel plezier in de kleuterklas.’
‘Flauwerd!’ zei Elise. ‘Als ze dat nou leuk vindt.’
‘Geven jullie je ook op,’ stelde Berber voor. ‘Gezellig.’
‘Mij niet gezien. Ik heb genoeg aan een zo’n bruggup thuis,’ weerde Esmée af. ‘Chantal is onuitstaanbaar.’
‘Jij dan Elies?’ vragend keek Berber haar vriendin aan.
‘Ik kan niet zo goed met die bruggers,’ weerde Elise af.
‘Dat kun je toch leren?’ meende Berber.
‘En bovendien heb ik het te druk met mijn schoolwerk. Ik heb van mijn zus gehoord dat je in de tweede fase kei- en keihard moet wer-

ken.'

'Braaf, braaf, brááf kind.' Esmée klopte haar op haar hand.

'Zeg,' Elise gaf haar een duwtje tegen haar arm. 'Ik dacht dat je vanmiddag mijn hulp nog nodig had.'

'O ja, da's waar, zo dan: Goed hoor, dat jij je schoolwerk zo serieus neemt,' zei Esmée op ernstige toon. 'Berber, daar kunnen wij een voorbeeld aan nemen, toch?'

Ze schoten in de lach.

'Laten we nu maar gaan kaften,' stelde Elise voor.

'Heb jij je werkboeken ook gekaft?' wilde Esmée weten.

Elise knikte.

'Dat doe ik niet, hoor.' Esmée stak haar tong uit. 'Die werkboeken zijn toch van jezelf.'

'Ze blijven wel netter,' merkte Berber op.

'Nou en? Ik gooi ze na een jaar toch weg.' Esmée stond op. 'Eerst naar mijn huis dan maar?'

De andere twee knikten.

3

Rumoerig kwamen de leerlingen het lokaal Nederlands binnen en keken nieuwsgierig naar de nieuwe leraar die in de deuropening stond. Zoals hij daar stond in zijn gebleekte spijkerbroek en witte T-shirt leek hij nog erg jong.

'Dag Djanno,' zei Esmée uitdagend.

De leraar kleurde licht. 'Eh, kennen wij elkaar?' vroeg hij toen een beetje onzeker.

'Nee dat niet, nog niet tenminste. Maar dat zal wel snel veranderen, toch?' Esmée keek hem koket aan.

Een paar meiden lachten.

‘Of mogen we geen Djanno zeggen?’ vroeg Esmée. ‘Mijn zusje zei dat je had gezegd dat je het leuk vond als de leerlingen Djanno tegen je zouden zeggen.’

De leraar glimlachte een beetje onbeholpen. ‘Ja, dat is ook zo, maar ik dacht echt even dat wij elkaar al eens eerder hadden ontmoet.’

‘Nee hoor.’ Esmée lachte liefjes naar hem.

‘Wie is je zusje eigenlijk?’

‘Chantal. Je bent haar mentor.’

‘Ah, Chantal. Ja, nu zie ik het. Jullie lijken op elkaar. En jouw naam is?’

‘Esmée.’ Ze stak haar hand uit.

Djanno schudde de uitgestoken hand.

Er werd weer gegiecheld.

‘Goed dan Esmée, ga maar op je plaats zitten, dan kunnen we zo beginnen.’ Djanno wachtte tot iedereen zat.

‘Hoe vinden jullie hem?’ vroeg Esmée aan Berber en Elise.

‘Gewoon,’ zei Berber. ‘Benieuwd of hij orde kan houden.’

‘Nouhou,’ twijfelde Elise, ‘hij komt wel wat onzeker over.’

De leraar was inmiddels op de punt van zijn tafel gaan zitten.

‘Jongens en meisjes, mijn naam is Djanno Jongbloed en ik geef jullie Nederlands.’

‘Chill.’ Dat was Anika.

De klas lachte.

‘Uitsloofster,’ siste Esmée tegen Berber.

‘Dat moet je nog maar afwachten, of dat zo chill is.’ Djanno deed zijn vingertoppen een paar keer tegen elkaar aan. ‘Ik zou het prettig vinden als jullie allemaal je naam zeggen en heel kort iets over jezelf vertellen. Dat geeft mij de gelegenheid om jullie namen snel te leren. Begin jij maar.’ Hij wees op de jongen die in zijn eentje

vooraan in de rij bij het raam zat.
Na twintig minuten was iedereen aan de beurt geweest.
'En nu ikzelf nog.' De leraar zette weer zijn vingertoppen een aantal malen tegen elkaar.
'Volgens mij is hij zenuwachtig,' fluisterde Berber tegen Elise.
'Mijn naam kennen jullie inmiddels al. Jullie kunnen mij ook gewoon bij mijn voornaam noemen. Ik heb Nederlands gestudeerd en heb deze zomer mijn afsluitende examens gedaan. Misschien ga ik nog promoveren, maar dat weet ik nog niet zeker. In mijn vrije tijd lees ik graag en ik geef elke zaterdag tennises. Zijn er hier mensen die tennissen?' Vragend keek hij de klas rond.
'Zij hockeyt!' Esmée wees op Berber. 'Ze zit in de selectie!'
'Houd je mond, gek,' siste Berber tegen Esmée.
'Ik heb ook gehockeyd,' zei Djanno, 'maar niet in de selectie. Hoe lang hockey je al?'
'Acht jaar of zo,' mompelde Berber.
Djanno wendde zijn blik van haar af en raakte in gesprek met twee jongens die ook tennisten.
'Eens even kijken of ik jullie namen al een beetje ken.' Djanno richtte zich nu weer tot de hele klas.
Zonder ook maar een fout te maken, noemde hij alle namen op en daarnaast over iedere leerling iets wat ze zelf verteld hadden bij het voorstelrondje.
'Iemand of iets vergeten?' vroeg hij toen hij klaar was.
'Hoe kun je dat zo snel?' vroeg Job.
'Kwestie van aanpak, concentratie en geheugen natuurlijk.'
'Het knapste jongetje van de klas,' fluisterde iemand.
'Ik wilde dat ik zo goed kon leren,' verzuchtte Elise.
'Kwestie van aanpak, concentratie en geheugen,' zei Djanno nog een keer.

'Ja, dat weten we nu wel,' zei Esmée zachtjes.
Djanno kuchte een keer. 'Als je wilt, kan ik jullie daar wel eens een keer een lesje over geven, maar nu wil ik dat jullie je boek voor je nemen.'
Enkele leerlingen maakten aanstalten om hun boek te pakken, maar de rest begon te kletsen.
'Boeken voor je nemen,' herhaalde Djanno strak.
Langzaam boog de een na de ander zich onder druk gepraat naar zijn tas en haalde zijn boek tevoorschijn.
'Ik wacht tot het helemaal stil is,' riep Djanno.
'Dan kan je lang wachten,' zei Esmée achter haar hand.
Maar na een minuut of vijf ebde het meeste geroezemoes toch weg en ondanks het feit dat het nog steeds niet helemaal stil was, begon Djanno met zijn les.

4

'Waarom denk je dat je een goede leerlingenmentor kunt zijn?'
Onderzoekend keek meneer Koolen, de brugklas-coördinator haar aan.
'Ik ben vaak scheidsrechter bij hockeywedstrijden van de mini's en de maxi's. En ik ben deze zomer meegeweest als leiding van het hockeykamp,' vertelde Berber.
'Oké. En wat heb je daarvan geleerd?'
Berber dacht na. Pfff, wat een moeilijke vraag. Wat had ze daarvan geleerd? Geen idee eigenlijk, maar dat kon ze natuurlijk niet zeggen.
'Ik kan wel goed met kinderen omgaan, geloof ik,' zei ze voorzichtig. 'Op dat kamp waren de meisjes uit mijn groepje steeds bij me en ze vertelden me van alles.'

14

'Zoals?'

'Op wie ze waren en zo. En één meisje had heimwee. Dat was wel zielig.'

'Was er ook wel eens ruzie?' vroeg de brugklascoördinator.

'Niet met mij, maar er waren twee meisjes in mijn groepje die een keer gevochten hebben.'

'Kon je dat oplossen?'

'Ja. We hebben erover gepraat en daarna ging het beter.'

Meneer Koolen lachte. 'Goed, je bent aangenomen. Je wordt leerlingmentor samen met Thomas Verley, in de klas van mevrouw Winkels. Morgenmiddag na schooltijd komen alle leerling- en brugklasmentoren bij elkaar om kennis te maken. Ik ben er dan ook.'

'Goed.'

'Wil je dan nu de volgende kandidaat binnenlaten?'

Berber ging de kamer uit en zei tegen Maartje die al stond te wachten dat ze naar binnen kon gaan.

Ze keek op haar horloge. Het duurde nog een kwartier voor haar tussenuur was afgelopen en Engels begon. Ze ging lekker een kop koffie halen in de leerlingensoos.

Ze ging naar beneden. Het was er druk. Ze bestelde de kop koffie en nam er een speculaaspop bij.

Thomas kwam naar haar toe. 'Wij zijn samen leerlingmentor, hè?'

'Ja.'

'Leuk.'

'Dat moet je afwachten of dat leuk is,' grapte Berber.

'Waar ben jij met vakantie geweest?' vroeg Thomas.

'Portugal. Jij?'

'Ik heb zes weken een cursus Engels in Engeland gevolgd. Vet joh!'

'In je eentje?' vroeg Berber verbaasd. Ze brak haar speculaaspop middendoor. 'Wil je ook?'

'Graag.'

Ze gaf hem de helft.

'Bedankt.'

'Helemaal alleen?' vroeg Berber nog een keer.

'Ja. Je weet toch dat ik hartstikke slecht in Engels was? Nou, toen had mijn vader bedacht dat ik dat in de vakantie maar eens moest bijspijkeren. Je kunt je voor zo'n talencursus opgeven. 's Ochtends heb je lessen en 's middags doe je allerlei leuke dingen.'

'Dan spreek je nu zeker wel goed Engels?'

'Best wel.'

'Krijg je het dit jaar met Engels lekker makkelijk.'

'Nou,' zei Thomas bedenkelijk, 'dat weet ik niet. Gram-matica vind ik nog steeds moeilijk.'

'Maar voor de woordjesproefwerken scoor je natuurlijk vet goed en voor de luistertoetsen ook.'

'Ik hoop het. Vorig jaar had ik alleen maar vieren.'

De bel ging en Berber dronk haastig haar laatste beetje koffie op. Samen liepen ze de trap op naar boven.

'Bij wie kom je?' vroeg Elise meteen, toen ze het lokaal Engels binnenkwam.

'Wat bedoel je?' vroeg Berber verbaasd.

'Bij welke mentor?'

'O dat. Bij mevrouw Winkels.'

'Mevrouw Winkels is aardig.' Elise haalde haar boeken uit haar tas.

'Ik heb in de tweede muziek van haar gehad.'

'En wie wordt de andere leerlingmentor?' wilde Esmée weten.

'Thomas.'

'Dat is een schatje,' gilte Esmée.

'Mens, schreeuw niet zo,' bromde Elise. 'Jij vindt volgens mij iedere jongen een lekker ding of een schatje. Houd jij je nu maar bij Roman.'

'Dat doe ik heus wel, hoor. Ik ben zo monogaam als de pest. Maar daarom kan ik een andere jongen nog wel een schatje vinden. Toch?'

'Natuurlijk,' zei Berber kalmerend. 'Wind je niet zo op!'

'Nou ja, jullie ook.'

'Wat nou, jullie ook?' begon Elise. 'Wij...'

'Lady's en gentlemen!' De stem van hun leraar Engels maakte een einde aan hun geharrewar. 'The lesson begins.'

5

Toen Berber de lerarenkamer binnenkwam, waren er al een aantal brugklas- en leerlingmentoren aanwezig. Ook meneer Koolen was er. Hij stond bij de koffie en thee.

'Kom binnen en ga zitten,' nodigde hij uit. 'Wat wil je drinken?'

'Thee graag.'

De brugklascoördinator schonk een kopje voor haar in en zette dat bij haar neer. 'Als je een koek wilt?' Hij schoof het schaaltje naar haar toe.

Ook de anderen druppelden nu binnen en gingen om de tafel zitten.

Berber keek rond. Gek om hier zo te zitten. Normaal was de lerarenkamer verboden terrein voor leerlingen. In de pauze willen we even geen leerlingen zien, had Nijntje eens gezegd. Dan willen we rust.

'Volgens mij zijn we compleet.' Meneer Koolen keek op zijn papier.